

пожсанитѣ области, да се догони стария блѣнъ на Симеона и тримата Асеновски брата.

Десетъ години той бѣ чакалъ своя часъ.

Най-сетне съдбата бѣ повѣрила въ рѣцетѣ му бж-лащето на това одбрано и храбро племе.

Вѣрата, упованието, надеждата на всички бѣха въ него. Всѣки чакаше отъ него цѣръ за мъката си, утеха, спасение. Нѣмаше сърдце, което при споменаването името на Иоанъ Асена, да не почваше да бие съ любовъ и преданостъ.

И сега, въ тържествения мигъ, когато светиятъ старецъ Василий поставяше вѣнеца на тримата велики брата връзъ мекитѣ кждри, които обкръжаваха прекрасното, строго и замислено лице на Иоанъ Асенъ II, всички очи бѣха отправени съ възторгъ и обичъ къмъ младия царь.

Витлеемъ пристѣпи съ чинна крачка къмъ него, подаде му споредъ обичая съдъ съ кости и пепель, заедно съ дребна купчинка западена слама — да не забравя срѣдъ блѣсъка на властѣта, колко краткъ е живота и колко суетни сж човѣшкитѣ желаня . . .

Царица Елена не можа да издържи радостното въз-
ненение, извърна лице и изтри руквалитѣ съзи на щастieto. Вториятъ ѝ синъ, младиятъ севастократоръ Александъръ, се наведе и я подкрепи. Царскиятъ братъ по видъ напомняше баща си — стария Асенъ, ала по нравъ повече приличаше на чича си Иваница. Задъ тѣхъ бѣ застаналъ дес-
потъ Славъ, заедно съ майка си госпожа Тамара и новата си млада съпруга. Завърнала се отъ родната си Кумания, Целгуба бѣ постѣпила като монахиня въ една Хемска обителъ. Отъ лѣво на царица Елена бѣха дъщеритѣ на младия благовѣренъ самодържець. Преди увѣнчанието, Василий бѣ изпѣлъ за покойната имъ майка Ана вѣчна паметъ, — като на царица.

Между дветѣ хубави, тъмнооки момиченца, стоеше вдовицата на Ерикъ Филандъръ, която следъ смъртъта на императора се бѣ завърнала въ родината си.

Дълбоко доволство бѣ изписано по лицето на Мария.

За този чуденъ часъ тя бѣ пожертвувала своята мла-